

КАРАНТИН: ПРО СОЦІАЛЬНУ СТИГМАТИЗАЦІЮ

Олег Свистун, студент нашого коледжу, виклав 5 травня цього року в Фейсбуці репост петиції, що збирає підписи на підтримку ідеї про те, що «...з огляду того, що пандемія набула поточних масштабів в результаті необдуманих і безвідповідальних дій громадян країн світу, які ігнорують обмежувальні заходи, пропагують теорії змови і заперечують існуючу небезпеку, вимагаємо відмовити в реанімації і віддавати найнижчий пріоритет в лікуванні і майбутній вакцинації від Covid-19 наступним категоріям громадян: антивакцинаторам; Covid - дисидентам; особам, що систематично порушують карантин і ведуть протикарантинну пропаганду серед населення; людям, залученим в шахрайство, пов'язане з пандемією».

Олег висловив свою громадянську позицію коментарем: «О как, даже петиции создают, кого лечит, а кого нет». Дуже тішить той факт, що молоді люди, яких представляє у даному випадку Олег, мають усвідомлену громадянську позицію, засновану на принципах моралі, людяності, критичного мислення та мають сформований емоційний інтелект.

Із 25000 необхідних підписів на той момент на петиції стояло тільки 52. Але ж п'ятдесят два українці підписали її! Це дуже багато. П'ятдесят два українці вважають, що право на життя мають не всі, оскільки не всі таке право заслужили.

Мова йде про таке явище, як **Соціальна стигматизація** (грец. Στίγμα — тавро, клеймо) — негативне виділення суспільством індивіда (або соціальної групи) за якоюсь ознакою з відповідним стереотипним набором соціальних реакцій на цього індивіда (або представників соціальної групи).

У нашому випадку це «тавровані коронавірусом» або його можливі носії. Давайте проведемо невеличкий експеримент. Якби Вас спитали: «Чи є серед Ваших близьких або знайомих ті, хто захворів на коронавірус?», - ви б відверто відповіли? Чомусь я впевнена, що ні. Ми відмежуємося від тих, кому не поталанило, причому не в першу чергу через гігієну. Це і є соціальна стигматизація.

Причин, чому таке відбувається, дуже багато, але головна, як мені здається, причина – необізнаність людей, і як наслідок – страх. Нічого не може бути страшнішого за сліпий страх. Він штовхає людей на вчинки, часом дикі і їм не притаманні. Згадайте недавні події у Нових Санжарах Полтавської області, куди на карантин привезли евакуйованих з Китаю наших співвітчизників і громадян інших держав. А інші міста нашої з вами України, де відмовились їх прийняти?

Ми теж боїмося за своє життя, життя близьких нам людей, це нормальна реакція на загрозову ситуацію, але страх не повинен паралізувати нашу свідомість і волю, ми повинні мислити критично і раціонально. Я б сказала, що під час карантину треба мити не тільки руки, а й власні мізки та інформацію про коронавірус.

На жаль, стигматизація стає ознакою нашого суспільства, проникає в різні сфери нашого життя. Проживання в певному регіоні; мова, на якій ти розмовляєш; церква, в яку ти ходиш; свята, які ти відзначаєш; твоя власна думка, яка відрізняється від думки більшості – все це передумови стигматизації і можливого цькування та інших форм насилля. І це вже не лише психологія або соціологія. До речі, інклюзія – це намагання побороти стигматизацію по відношенню до «особливих» дітей.

Шановні, навіть звірі ніколи не покидають своїх сородичів, що потрапили у біду.

А ми з вами ЛЮДИ. Давайте думати про те, що кожен з нас – це цілий Всесвіт, неповторний і прекрасний і різноманітний у своєму індивідуальному прояві. На планеті Земля немає двох однакових людей, і коли ми когось втрачаємо, цей Всесвіт гине разом з ним. Якби люди усвідомлювали ці прості істини, не було б ні війн, ні вбивств, ні жорстокості. Давайте пам'ятати про це, давайте вчити цьому дітей, давайте думати і чинити як сучасні цивілізовані люди. Бережіть себе і рідних.

Степанова Лариса Борисівна, практичний психолог ХДСЕК